

ind under den hele Masse med Hensyn til Boes-
 lods- og Arvelodsbevegiing. Det forekommer mig
 er den Ordning, der ligefrem maa indtræde i det
 Tilfælde. Det er ganske rigtigt, at da han kun
 komme til at give sit Sæverhverv fra sig, han kan
 komme til at finde sig i, at Mandens Arvinger
 tage Lod og Del i hendes Sæverhverv; men dertil
 vil jeg svare, at det er Noget, hun maa finde sig
 i, naar hun ikke vil have, at det Manden er-
 hverver, skal være hans Sæveie. Vil hun under
 det omvendte Tilfælde have, at hun og hendes Ar-
 vinger skulle have Lod og Del i det, Manden
 har skrevet sammen ved sin selvstændige Arbeids-
 virksomhed, maa hun ikke unddrage sig fra den
 Konsekvents, at Mandens Arvinger, naar Skiftet
 skal holdes, kunne faae Del i hendes Sæverhverv.
 Jeg ser ikke rettere, end at disse Grundsetninger,
 efter hvilke jeg mener, at man kan løse alle de
 Spørgsmaal, der kunne fremkomme, mutatis mu-
 tandis kunne overføres paa de øvrige Kombina-
 tioner, der kunne tænkes, og jeg ser saaledes ikke,
 at man udsætter sig for at komme ind i Vanske-
 ligheder, som ikke lade sig løse ved en ligefrem
 Anvendelse af de almindelige juridiske Regler. —
 Det blev dernæst af det ærede 3die Medlem for
 5te Kredts (Drenbøll) fremhævet, at det var nød-
 vendigt at give Konen en vis Myndighed, naar
 man tillagde hende denne Raadighed over sit Sæ-
 verhverv, og han kom paa flere Maader tilbage
 til, at Kreditorernes Stilling vilde blive vanske-
 lig og tvivlsom, og at de paa mange Maader
 vilde udsættes for at blive bedragne. Det tror
 jeg ikke. Det forekommer mig, at alle disse
 Vanskeligheder ere let besvarede ved at henvise
 til Lovens eget Indhold. Hvis Kreditorerne
 virkelig vilde bevare deres Ret til at holde sig til
 Konens Sæverhverv, hvis de virkelig sætte Pris
 derpaa, maa de fordrø, at hun medunderskriver
 eller paa anden Maade træder ind i Gjældsfor-
 pligtelsen. Den Myndighed har hun efter Lov-
 forslaget, den behøves ikke at gives hende; thi
 Lovforslaget gaar jo ud paa, at Kreditorerne ikke
 maa holde sig til dette Gods for Gjæld, som
 Manden har stiftet, medmindre Husfruen har
 samtykket i Gjældsstiftelsen. Men saasnart Hu-
 struen har samtykket i Gjældsstiftelsen, kunne de
 holde sig dertil. Det er efter min Mening en
 ganske simpel Udel, som kan bruges og sikkert
 vil blive brugt i det praktiske Liv, naar Manden
 er en daarlig Person, som ingen Kredit har.
 Den, der forlyner Manden med det Nødvendige
 til Husly og Sligt, vil fordrø, at Konen skal
 medunderskrive Kontrakten eller paa anden Maade
 give tilkjende, at hun samtykker i Gjældens
 Stiftelse. Hvad de Kreditorer angaar, som ikke
 iagttage dette, ser jeg ikke, at de lide nogen Uret
 derved. At de ingen Afgang faae til at holde
 sig til Konens Sæverhverv.

Jeg skal nu ikke længere opholde mig ved
 denne Side af Sagen. Jeg antydebe allerede i

Begyndelsen, at jeg ikke kunde tro andet, end at
 de Herrer, som faa stærkt have fremhævet disse
 Betæneligheder, alligevel ikke rigtig selv tro paa
 dem; thi hvis de selv troede paa dem, kunde de
 umulig erklære, at de kunde stemme for Lovfor-
 slaget, naar Vædringsforslaget under Nr. 1 blev
 vedtaget. Det kunde de slet ikke. Derfor gaar
 jeg ud fra, at de Herrer, der have fremfat disse
 Betæneligheder, ikke selv tillægge dem videre
 Vægt. Jeg skal nu nærmere omtale det nævnte
 Vædringsforslag under Nr. 1, og der skal jeg
 ikke negte, at jeg er noget i Tvivl med mig selv,
 Tvivl, som jeg maaste kan faae løst og maaste
 ikke, om, hvorledes den ærede Landssthingsmand,
 som har stillet dette Vædringsforslag, egenlig
 kan rime denne Konklusion sammen med sine egne
 Præmisser og de Betæneligheder, han ved forrige
 Behandling af Sagen især fremhævede, som ta-
 lende imod Lovforslaget. Det var en af den
 ærede Landssthingsmands Betyrninger, at naar en
 saadan Regel kom istand som den, at Husfruen
 selv kunde raade over sit Selverhverv, vilde der
 indtræde en meget betydelig Fare for, at Konerne
 løb bort, idet de faa nemlig havde Afgang til at
 leve meget behageligt ved Hjælp af deres Selv-
 erhverv og derfor sikkert ved enhver Leilighed,
 naar der var Noget veien, vilde vælge denne
 Ressource. Jeg tilstaar, at dersom denne Be-
 tragtning virkelig ligger den ærede Landssthings-
 mand alvorlig paa Hjerte, hvad jeg ikke tvivler
 om, at den gjør, fordi det er en meget stor Be-
 tænelighed i og for sig, faa forekommer det mig
 i høi Grad forbausende, at han kan stille et
 Vædringsforslag af den Art; thi det er netop
 et Vædringsforslag, som gjør det absolut nød-
 vendigt for Konen at gaa, naar hun vil nyde den
 Fordel at raade over sit Selverhverv. Det er
 efter min Mening en af de store Betæneligheder
 ved Vædringsforslaget, at hvis der overhovedet
 skulde være Tale om ved Love at virke hen til,
 at Konen løb bort, har dette Vædringsforslag
 netop den Egenskab, at det kan virke hen dertil.
 Det gaar jo nemlig ligefrem ud paa at sige:
 Du kan ikke komme til at raade over dit Selv-
 erhverv, Du maa finde dig i, at Manden drifter
 Alt op; der er kun een Medning, det er, at Du
 gaar. Naar Du paa egen Haand løber fra ham,
 er Du frelst. Det er nu egenlig ikke min Tro,
 at det vil spille nogen Rolle med Hensyn til det
 interessante Spørgsmaal, at løbe bort eller ikke
 løbe bort, om Lovgivingen i den Henseende giver
 Forskrifter paa den ene Maade eller paa den
 anden Maade. Jeg tror, som jeg oftere har
 sagt, at det i Almindelighed vil være ganske andre
 Faktorer, som i den Henseende ville gjøre sig
 gjældende, men jeg har den alvorlige Betænelig-
 hed ved Vædringsforslaget, at det forekommer
 mig, at man ikke bør, og at det er forbundet
 med den allerstørste Fare at legalisere, om jeg
 maa bruge det Udtryk, den Tilstand, at den ene